

Estrés

Josep Navarro i Salvador

(Comèdia teatral en un acte)

(Adaptació a obra curta de la comèdia del mateix autor,
Regressió)

PERSONATGES

GASPAR, Marit de Lola. Taxiste. 36 anys. De caràcter excessivament noble, carinyós i tal volta massa servil, pero de ferma reacció molt en el fondo.

CARLES, Veí de Gaspar. Jove «passota», pero en prou d'esme i honrat.

LOLA, Esposa de Gaspar. Ama de casa en aspiracions a més. 34 anys. Caràcter fort i prou coenta, encara que raonable quan veu perill. Té la peculiaritat de repetir en profusió les paraules obvi i òbviamment, además d'emfatisar-les.

SALUT, Amiga de LOLA. Trenta i alguns anys. Prou coteta i egoista.

RITA, Amiga de les anteriors. Edat aproximada a les demés. També prou coteta.

Espai escènic.

Dreta i esquerra la de l'espectador.

Época actual. L'espai escènic està basat en el menjador-saló d'una casa de vida mija de qualsevol barri de València. El decorat i l'ubicació de les entrades i

eixides del susdit saló estaran dispostes de la següent forma: A fondo de caixa, a esquerra, un moble-bar (en o sense tassalets), i en el mateix, una botella de whiskey a mig consumir i un parell de retrats emmarcats dels amos de la casa.

Un poc més a la dreta del moble-bar, una finestra per la que es besllumena el corredor que dona al vestíbul i porta del carrer, a esquerra, per darrere del saló. I pràcticament en el centre del fòrum pero algo més a la dreta, llindar sense porta que dona a l'antedit corredor i al vestíbul, cap a esquerra. Una cortina nugada a una vora de l'arcada faria l'efecte d'entrada i eixida.

A esquerra, entre bastidors, porta que dona al bany i a les habitacions.

A dreta de caixa, entre bastidors i quasi en l'embocadura, atra porta que dona a la resta de la casa. Entre estes dos portes, un moble o cómoda en una televisió sobre ella, més una mini-cadena musical.

A dreta, entre fondo de caixa i costat dret, porta que dona a una cuina.

Al centre de l'escenari, un poc a la dreta, una taula redona en tapet i fruiter contenint fruites, més quatre cadires al voltant, una d'elles preparada per a ser trencada d'un colp.

També en el centre de l'escenari, més a esquerra, un silló d'aspecte confortable, i davant del mateix, una tauleta-centre sobre la que es veu un telèfon inalàmbric. Baix, sobre el revister de vidre o de fusta, algunes revistes.

El prosceni serà habilitat com a l'entrada exterior al pati del edifici en qüestió, el qual i per mig d'una justa obertura en teló o americana, representarà la porta del susdit pati.

La funció de replanell sols es produïx en la primera escena.

Escena I

CARLES, i després GASPAR.

Música a l'efecte abans d'obrir el teló, s'apaguen les llums de sala i s'encenen uns focs superiors, frontals. Fet açò, en el teló en la forma antedita i baixant el volum de la música fins desaparèixer, CARLES creua el figurat corredor de dreta a esquerra, mentres pel pati de butaques i a mig camí ho fa GASPAR, capítombat i en aspecte de cansat. CARLES el rep en la porta del susdit pati.

CARLES.-«Jope», taxiste, vaja traces de desguace que dus.

GASPAR.- (Desganat.) Home, Carles, el meu mecànic preferit.

CARLES.- Vas a tindre que fer-li una visiteta al mecànic de persones humanes, per a poder passar la ITV de la teua carrosseria. Yo que tu, me faria una revisió molt a fondo del chasis, puix dona la sensació d'estar tocat.

GASPAR.- ¡Ai, Carles!... Seguint el teu argot automovilístic i per a que veges en exactitut la classe d'averia que duc, te diré que arribe en el depòsit buit.

CARLES.- ¡Pero això no és una averia, tronc! En quant te coloques en la teua estació de servici, plenes el depòsit i deixes el motor en total repòs ¡llest per a circular demà!

GASPAR.- Això... això és lo que yo volguera. Duc tretze hores al volant del taxi, i com tu diries, tampoc me queda pressió en els neumàtics. El mal és que (Senyalant.), «la rebostadora», Na Lola, no sol prestar molt bon servici als que no paguen en metàl·lic, ni deixen suculenta propina. Tot això, per a estar«casi aparcat» huit curtes hores.

CARLES.- Es a dir, que restant-li les huit hores a les vintiquatre que acostuma a tindre el dia... i de quina operació matemàtica, com a resultat, dona les que et passes a bordo del teu homologat servici públic; i quan sens rossoll i més fet pols que l'interior d'un envàs de talcos, aplegues al teu garaig en la natural intenció de que te donen un...«repàs general i ajust de nivells», resulta que no trobes servici si no n'hi ha un sucós i previ ingrés, además del substancial extra.

GASPAR.- ¡Eres un fenomen expressant-te, carles! Deuries dedicar-te a la polítics. Tal volta siga degut al

meu agotament físic i nerviós, el que no veja molt clar lo que has dit, pero em dona l'impressió de que has pegat en el clau.

CARLES.- ¡Pero si és que eres un llibre obert, «colegui»! Si dèu vegades t'he vist aplegar a la porta de ta casa, crec que les dèu t'has quedat estacionat més del conte, calculant si t'atreves o no a introduir la clau en el pany.

GASPAR.- (Tractant de dissimular.) Eh... és que..., quan vinc, després d'estar exposat als reflexos del sol en el parabrises i en els espills retrovisors, com ho faig ya en la vista tan cremada, totes les claus me pareixen iguals, i clar...

CARLES.- (Interrompent-lo.) ¡Que no, Gaspar, tio!, que no necessites d'argúcies en mi. Lo que t'ocorre és que tens molt apàtic el carburador principal, además de massa fràgil. Deus de posar-li un bon reforç al «reprise» del teu motor. Si la teua parenta apreta en les corbes, tu deus d'accelerar en les rectes ¡i molt recte!

GASPAR.- Com se nota que no coneixes be a Lola. ¡És un tres eixos en remolc i sense frens!

CARLES.- Malament ho tens, tronc: Sense fuel, sense pressió..., i per a rematar, sens un bon parell de **(Intenció.)**...«rodaments». **(Marcant el mutis.)** Vinga, que no siga res.

GASPAR.- Ara sí que m'has pillat, Carles. Això dels...«rodaments», crec que és de lo únic que mai he trobat repost. La veritat és que estic passant per séries dificultats a cada volta que travesse el llindar de la porta de ma casa. Hui no és el cas, perque ya plou sobre mullat. **(Alterant-se.)** Pero des de fa un parell d'anys cap ací, quan tinc un mal dia de treball i de recaudació, la meua llar es convertix en un infern per a mi i per als meus danyats nervis. Un dia d'estos me donarà un infart i faré la carrera definitiva de ma vida. **(Senyalant.)** Sols espere que siga cap amunt.

CARLES.- (Posant-se sentimental.) ¡Fotre, Gaspar!... ¡No me llargues eixes coses, tronc! **(Refregant-se els llagrimals.)** Mira, ya m'has entelat les òptiques. Anima't, «porfi», que el viatge de la vida és molt «dabuten» i i n'hi ha que fruit-lo fins a l'últim quilòmetro.

GASPAR.- (Escèptic.) Ya. No és necessari que em tractes de convéncer. Estic segur de que tens tota la raó, Carles; sobre tot, quan pots gojar d'eixe paísage del que

em parles. Lo pijor... és quan t'equivoques de camí i esculls justament el que sols te deixa vore la boira que dus ya impregnada en els teus propis ulls. **(Marcant el mutís.)** Fins ara, Carles, i gràcies pels teus consells.

(El mutís de GASPAR és abortat per les paraules de CARLES.)

CARLES.- Reduïx i frena, tio, perque no vaig a deixar que t'introduïxques en la«estació de servici» en totes eixes impurees que dus en el parabrises; no sens abans, encara que yo siga un model més recent que tu, donar-te un consell de colega escaldat en estes llices. Agudisa les parabòliques: Quan es planta un rebrot per a donar-li vida tu ad ell i per a que ell després te done bona ombra, si veus que es torç súbitament, posa-li un bon pal... i ya voràs com s'adreça. «Al loro», que crec que circule per un asfalt segur. «Ciao», taxiste. ¡I anima't, tronc!...

(CARLES fa mutís per la mateixa banda del prosceni per la que apareguera GASPAR.)

Escena II

GASPAR.

GASPAR.- (Seguint-lo en la mirada.) Qué fàcil és el dir-li a la gent això de: «¡Anima't, tronc!». Sobre tot, quan no s'està en el seu lloc i sí en possessió del lliure albir. **(Novament marca el mutís cap al teló, pero es deté.)** I el cas és que les seues darreres paraules eren realment sàbies. **(I un tant influenciat, unfla el pit repetint la frase que més li ha impactat.)** «Un bon pal... ¡i a adreçar el rebrot!». **(Tracta de fer mutís, pero torna a mostrar-se indecís i a vacilar.)** Encara que... tal volta seria millor que ans d'entrar en matèria i de posar-me en el meu lloc - cosa que pense dur a terme-, anara primer al bar de Tino i reponguera, com ha dit Carles. **(Pausa breu.)** El problema és que hui no... no crec que siga el dia més indicat.

(I sense més dilació, GASPAR, encollint-se de muscles, mutís pel figurat corredor del replanell.)

Escena III

LOLA, i en off, SALUT.

S'obri el teló o americana i, en la mateixa música que sonarà en algunes parts de l'obra, apareix el salomenedor antedit i buit de personages. Passats uns segons, baixa la música fins desaparèixer i apareix LOLA en escena. Esta ho fa lluint un elegant devantal, en una radio «cassette» en una mà i un plomer en l'atra. LOLA enchufa l'aparat a la ret elèctrica i s'ou, a partir de la tornada, «El tango de la Menegilda» de la zarzuela «La Gran via»; tornada que tarareja mentres figura netejar la pols del saló. Poc després, LOLA apaga la radio «cassette», deixa el plomer sobre la tauleta-centre, pren el telèfon i tecleja un supost número. Sonen els tons en off, per lo que s'assenta i espera contestació que no tarda en produir-se.

SALUT.- (En off.) Sí...

LOLA.- Hola, Salut.

SALUT.- (En off.) ¡Hola, Lola, bonica!...

LOLA.- ¡Caram, Salut!, te note molt eufòrica ¿o és una simple apreciació meua?

SALUT.- (En off.) Soc la felicitat personificada, soc la nimfa de la fortuna, «soc la Reina de los mares»...

LOLA.- Ya: «Y ustedes lo van a ver.» ¿Vols deixar de dir-me qui eres, ya que és obvi que ho sé? Millor te dediques a contar-me lo que sàpies del «Casting» de Canal 9 del que del que m'ha intentat parlar Rita, pero en excés d'apatia.

SALUT.- (En off.) Ahí li dol.

LOLA.- ¿A Rita?

SALUT.- (En off.) Que dic, que eixe és justament el motiu del meu content. ¡m'han cridat per a fer-me una prova!

LOLA.- ¿A tu?...

SALUT.- (En off.) (Suspicaç.) ¿Tens alguna cosa que objectar?

LOLA.- No, bova. És que m'has agarrat per sorpresa, perque no tenia apenes nocions de tal «casting». **(Intenció.)** Com pareix ser que no preteníeu dir-m'ho...

SALUT.- (En off.) ¡Lola, per favor, que contínuament l'han estat anunciant en Canal 9!... La veritat és que no pensí que t'interessara tant el mon de l'espectàcul i de la faràndula.

LOLA.- Pero ¿qué dius? ¿Acàs mai t'havia posat en antecedents de les meues triumpfals correrries d'antany pels escenaris? **(Puntualisa.)** Bo, d'antany..., entén-me: de l'època escolar. Vaig fer de Blancaneus ¡i fon d'un èxit escandalós!

SALUT.- (En off.) ¡Qué llàstima! Si ho haguera sabut abans... He oït que ya ha finalisat el determini per a entregar les sollicituts.

LOLA.- ¡Puix sí que m'haveu fotut, bonica!

SALUT.- (En off.) Ho sent, Lola, atra volta serà. **(Novament eufònica.)** M'han enviat un guio de l'escena del sofà de «En Juan Tenori». També dec d'interpretar-ne atra lliure, pero en un pollastre de goma i hauré d'ensajar els dos en el meu marit.

LOLA.- Òbviament. ¿En quí pensaves fer-ho, en Carles «Larrañaga»?

SALUT.- (En off.) I més que n'hagueren. Me consta que n'hi ha que saber fer de tot i que les proves son sense preparació. Imagina't lo que s'ha ensajar. Vaig a tindre que disfrassar-me de qualsevol cosa i evitar que el meu marit em reconega.

LOLA.- Puix res, chica, que te vaja bonico.

(LOLA, en evident disgust, apreta la tecla de fi de la conversació, deixa el telèfon sobre la tauleta, pren el plomer i fa mutis per la porta de la cuina, quasi coincidint en l'entrada de GASPAR.)

Escena IV

GASPAR, després LOLA.

GASPAR, més inquiet encara, mira a totes bandes, i al no vore a la seua muller, tracta de prendre possessió del seu moble favorit: el silló.

GASPAR.- ¡Ya..., ya estic en casa! ¡Quín dia he tingut hui, mare meua, no li'l done a passar ni a..., ni a (**Ulleja el seu entorn.**)... ni a la meua muller. (**Anant cap al silló.**) ¡Ai, el meu silló!... ¡Animalet!...

(Just quan GASPAR va a assentar-se, apareix LOLA en la seua veu estrident.)

LOLA.- ¡¡Quiet ahí!!

GASPAR.- (**Sens acabar d'assentar-se, immòvil i notablement tremolós.**) ¡Ai! ¿Qué?...

LOLA.- ¿Qué anaves a fer, so marra? En la roba bruta i suada que duràs del treball ¿anaves a deixar-te caure en eixe silló en el que, òbviament, he empleat més de..., de..., molt de temps en netejar-lo?

GASPAR.- (**Gemecant.**) ¡Lola, per favor, que hui juga la selecció espanyola de fútbol! Deixa que m'assente... ¡He tingut un dia! ¡Mare... quín dia he tingut!

(LOLA respon a GASPAR en ostensible sarcasme. Éste, entre frase i frase de LOLA, tracta d'intervindre sense conseguir-ho.)

LOLA.- ¡Pobret meu! S'ha alçat a les set del matí; s'ha aposentat en el taxi -que ya és difícil- i s'ha dedicat tot el dia a passejar pels carrers de València, quan no per les afores o per les rodalies de les plages... (**Transició.**) I yo, ¿qué? ¡M'he passat tot el dia arreglant la casa, netejant eixe... punyeter silló i atenant al telèfon que, òbviament, no ha parat de sonar per culpa teua! Primer m'ha cridat Rita per a dir-me que s'està duent a cap una selecció de no sabia molt be qué, ni tampoc en quín lloc. Si m'hagueres informat tu que et passes el dia sancer en el carrer i segurament ho hauràs llegit en el diari o escoltat en la radio... Després ha tocat el meu dentiste, en el motiu de notificar-te que fa més de dos mesos que no aparec per la seua consulta. ¡Tot per culpa teua! Si treballares més, òbviament no haguera faltat. També ha tocat un senyor -

molt agradable per cert-, que s'ha interessat per una tal Eloïsa.

GASPAR.- (Més encollit.) ¿També tinc yo la culpa de l'interés d'eixe senyor tan agradable per la tal Eloïsa?

LOLA.- ¡Sí! A saber a qui li estaràs tu donant les targetes en la nostra direcció i telèfon.

GASPAR.- ¡Lola, per ta mare, que tu no pots imaginar-te el dia que he passat!: Dos carreres que no m'han pagat; un individu pudent i en aspecte molt desagradable que m'ha dut a les afores de la ciutat a punta de navaixa... i que no m'ha fet en ella un forat per a penjar-me el paraigües, perquè l'ha perdut pel camí sense que yo m'enterara. He patit una punchada; se m'ha emboçat un inyector; he assistit a un accidentat i traslladat a l'hospital, per a després fer acte de presència en la comisaria i declarar. I per si faltava tomaca per al gaspacho, una prenyada ha trencat aigües en el taxi per haver-nos topetat, camí de la clínica, ¡en una manifestació contra l'abort!

LOLA.- (Impertèrrita.) ¿I diner? ¿Quànt de diner has dut?

GASPAR.- (Més nerviós.) Eh... ¿Diner? Pues, després de tot lo que m'ha ocorregut, encara he recaptat cinquantatrés euros.

LOLA.- (Enfurida.) ¿Qué? ¿Cinquantatrés euros, i tens la desvergonya de presentar-te en casa dient que estàs fet pols de tant treballar? ¡Eres més inútil que una botija sense piu! Si no fora perquè estic fins al... «monyo» de tant agarrar eixe charrador elèctric (**Senyalant al telèfon.**), te manava de nou al carrer. ¡Vinga, veste'n a la (**Pensa.**)..., posat baix de la ducha i canvia't de roba!

GASPAR.- (Marcant el mutis.) No, si ya..., ya anava ¿saps?

(GASPAR fa mutis per la porta de les habitacions.
LOLA s'assenta en el silló.)

LOLA.- ¡Ai, senyor, estos hòmens! En això de que són el sexe fort, abusen d'una i la tracten com a un trasto inútil. ¡Vege!... Com a que és obvi que m'ha pres per la telefonista de la casa.

(LOLA pren el telèfon inalàmbric, tedeja uns números i figura dialogar en RITA, a la que no se li escolta.)

LOLA.- Rita, soc Lola. [...] Sí. Te cride en motiu de la conversació mantinguda esta mateixa vesprada. [...] ¿Que en quina de totes? En l'última, òbviamment. [...] Sí. [...] Exacte. «Cria corps i te trauran els ulls». [...] Això ve a que, òbviamment, si tu o Salut haguéreu tengut el detall de posar-me al corrent de lo del «casting» del Canal 9, ara estaríem parlant de tres candidates a possibles actrius. Pero clar, si és que temíeu que vos poguera desplaçar [...] ¿Cóm vaig a presentar-me ara, si diu Salut que ya ha finalisat el determini per a presentar sollicituts? [...] ¿Cóm? ¿Pero és que també n'hi ha un «casting» per a actrius en aptituts cantores? [...] Ya. ¿I comença ara? [...] ¿Vas a presentar-te tu? [...] Ah, clar; tu t'has presentat al mateix que Salut. Era obvi. [...] ¿També a tu? ¿Qué ocorre, que no disponen de més guions que el de l'escena del sofà d'En Juan Tenori, además de lo del pollastre? [...] Coincidències, clar. I, òbviamment, les vas a ensajar en el teu marit. [...] No, no ho sabia, era de supondre. Puix yo vaig a presentar-me a la selecció d'actrius cantants, per provar. ¿Tu creus que tinc possibilitats? [...] Sincerament, clar. [...] **(S'atufa.)** ¿Escolta, tia figa!: ¿des de quàn me falta educació? [...] ¿La meua veu? ¿Qué li passa a la meua veu? [...] ¡Ah, ya! Yo no necessite educar-la, posseïxc molt bon oït musical. Además, tampoc tinc excessiu interés, és més be... simple curiositat. I és obvi que me sobren aptituts, pero tampoc em sorbix el cervell. [...] ¿I qué pinta el meu Gaspar en tot això? [...] ¡Faltaria més! Si yo li dic a Gaspar que pretenc presentar-me ad eixe «casting», seria capaç fins de recomanar-me ad alguna d'eixes personalitats del mon artístic que acostuma a dur en el taxi. [...] **(Creua els dits visiblement.)** Puix res, chica, molta merda. [...] ¡Marrana i envejosa ho seràs tu! ¿a qué ve això ara? [...] ¿Tu veus?... Si estagueres aveada a l'argot teatral, sabries que lo de «molta merda» es diu quan es desija ad algú, que va a interpretar o a representar, tota la sort del món. [...] Estàs disculpada. [...] Puix... no sé. Ni te dic que sí, ni te dic que no. Ya t'he contat en més d'una ocasió, que el meu yayo matern cantava de chiquet en la coral del seu colege; i diuen que yo he heretat la seua veu, pero en femenina, òbviamment. [...] ¿Estàs ahí? [...] ¿Tens la tele conectada? No, per res. **(Irònica.)** Me paregué oir a l'home del temps predient pluges torrencials. [...] Ya; el teu marit en les seues chances. ¿Qué mari... **(Rectificant.)**... qué... marit tens! Qué passa, que dispos de un telèfon en opció de mans

lliures, ¿no? [...] I és alemà. Ya. Bo, ya ens vorem. [...] Sí... Fins pronte, bonica. Adeu. (**Abstreta, deixa el telèfon inalàmbric, es reclina més en el silló i tanca els ulls.**) Fan falta actrius en aptituts cantores. (**Sospira.**) Si yo m'atrevera. Podria arribar a ser la Rosa d'Espanya, pero en Lola, òbviament. (**Transició i a part.**) Bo, puix si ya ha hagut una Lola d'Espanya, yo puc ser la segona. També estaven Felip I, Felip II i el socialiste, ¿no?

(LOLA sospira i, pausadament mentres torna a posar gest de somiar desperta, es produïx un fosc de pocs segons, al cap dels quals, en llum tènue en escena per a donar l'efecte de somi, apareix esta en peu i en llum de canó, ajustant-se el devantal, en el plomer en una mà i eixecutant moviments suaus de seguir el compàs de la música. També ho fan uns chics i chiques, vestint roba i atifells de servents i serventes d'una colla domèstica, i quins formen el cor i coreografia de l'onírica actuació. Tot seguit, canta LOLA.)

«En cim de cartell».

(LOLA, més els components del cor.)

(Música de «El tango de la Menegilda» de la sarsuela «La Granvia». Versió particular, traduïda a les necessitats del guió.)

LOLA.-«Pobres... dònnes
que se casen sens pensar...
en els... hòmens
que res solen aportar...,
hem d'estar nit i dia
en la mania
de qué hem de fer...,
quan lo que yo voldria

és ser artista o una «vedet».

LOLA I EL COR.-

Tall ací..., ploma allà... **(Plomer darrere del cap.)**

i les frases d'un digne galà.

(Plomer en forma de ram.) Rams de flors..., bon
jornal...

i la fama de Norma Duval.

I al posar-me les penyores

que me tapen lo justet...,

contemplar-me reflexada

en cine, revistes i en cim de cartell,

en cim de cartell,

en cim de cartell...

(Silenci del cor.)

Pero ací tancada

no puc fer carrera

portant la granera

o un simple plomer,

puix soc la senyora...

d'un pobre taxiste...,

puix soc la senyora d'un pobre taxiste

que no fa carrera,

¡ni la deixa fer!...

**(Mentriamentres sona la música, LOLA es suma a la
coreografia, per a tornar a cantar en el moment
procedent.)**

LOLA.-Pobres... dònnes...

les que estem per a servir...

en em...preses...

que nos posen a parir...,

estant a totes hores

fregant caçoles,
banys i bidets...,
per a que queden netes
les bandes fosques de la «vedet».

LOLA I EL COR.-

Tall ací..., ploma allà... **(Plomer darrere del cap.)**

i les frases d'un digne galà.

(Plomer en forma de ram.) Rams de flors..., bon
jornal...

i la fama de Norma Duval.

I al posar-me les penyores

que me tapen lo justet...,

contemplar-me reflexada

en cine, revistes i en cim de cartell,

en cim de cartell,

en cim de cartell...

(Silenci del cor.)

Pero usant la «mopa»,

disculpen que ho diga,

ya estic fins la... «lliça»

o fins lo que cal,

perque sempre ho paga...

diuen «poca roba»...,

perque sempre ho paga

diuen «poca roba

quan la que no en porta,

¡eixa està «forrà»!...

**(LOLA acaba la cançó assentada en el silló. Desapareix
la llum del canó, es produïx de nou un fosc, sona el
telèfon i torna la llum habitual en escena. LOLA vol
reaccionar i, encara mig emboirada, crida a GASPÀR,
al temps que ella marca el mutis cap a la porta de la
cuina.)**

LOLA.- ¡¡Gaspar, agarra el telèfon, que és per a tu!!...

(GASPAR **no contesta ni fa acte de presència. Continua sonant el telèfon. LOLA es deté en els braços en gerres i torna a cridar-lo, pero en més acritut.**)

LOLA.- ¡¡Gaspaaaaar!! ¿Qué t'has ofegat en la ducha?
¡¡Que contestes al telèfon, que és per a tu!!

(**I LOLA, tararejant la cançó, fa mutis per la porta de la cuina. S'escolta a GASPAR, en off.**)

GASPAR.- ¡¡Ya vaig..., ya vaig!!...

(**Entra GASPAR per la mateixa porta d'eixida, un poc ensabonat i coberts sols per una tovalla. Pren el telèfon.**)

GASPAR.- ¿Qui és? [...] No senyora, no és que estiga afònica, és que soc Gaspar. [...] Sí. Vinc de la ducha, i degut al sabó que encara me chorra per la boca (**Es torca els llavis en un dit.**), la veu m'ha eixit un poc agarrada. [...] Un moment, ara es posa. (**Crida.**) ¡¡Lola!!...

(**LOLA entra pel mateix lloc d'eixida.**)

LOLA.- ¿Qué és lo que passa?

GASPAR.- (**Servil i somrient.**) Que no és per a mi. No sé qui és, pero vol parlar en tu.

(**LOLA li arranca a GASPAR l'auricular d'una sarpada, deixant-li gelat el somriure.**)

LOLA.- I si no és per a tu ¿per qué agarres el telèfon, chafarder? ¡I ves a rentar-te el sabó, quevas a posar-ho tot perdut!

GASPAR.- (Anant.) No, si ya... ya anava ¿saps?

LOLA.- Digues, Salut. [...] ¿Cóm vaig a estar? ¡Molt farta, chica! Pero si Gaspar, després de passejar-se tota la jornada en el seu taxi, quan torna a casa no pensa mes que en assentar-se en el silló i en vore partits de fútbol... I lo primer és complir en els quefers de la casa, que yo no estic tot el dia tocant-me la... els nassos, òbviament. [...] ¿Pero cómo vaig a complanyir-me de qui està més temps en el carrer, pel camp o per la plaja, raonant de deportes en els parroquians -si no son parroquianes, clar-, prenent el sol, el vent, i cal que fins alguna que atra cervesa, quan yo estic sempre ocupada atenent al telèfon, a les veïnes, a vosatres, les meues amigues, o complint en les meues obligacions d'ama de casa, anant de tenda en tenda per a trobar algun modelet d'ultima moda en les rebaixes? Ya saps que per topetar-te en un bona oferta has de patejar-te casi tot el centre de la ciutat. ¡Això sí que és sacrifici! [...] ¿En casa? Mira: les dèu vegades que hem dialogat hui, pensava en fer alguna cosa. Pero ¿cómo l'anava a fer... si al tornar de l'àrdua faena d'escodrinjar en els grans almagasens, quan no me cridaves tu o Rita, me veïa obligada a cridar-vos yo? I clar, ara arriba ell dient que està cansat..., que desija vore el fútbol... I com és obvi, la faena per a mi, després d'haver-me passat tot el dia amunt i avall i sense poder preparar-me ni el dinar. **(En pena.)** D'ahí que m'haja vist obligada a menjar en el «Corte Inglés»...

(Sona el tìmbre de la porta de la casa.)

LOLA.- ¡¡Gaspar, obri la porta, que és per a tu!!...

(Entra GASPAR vestint un albornús, refregant-se el monyo en una tovalla i caminant en passos curts i ràpits.)

GASPAR.- Ya vaig, carinyet, ya vaig.

LOLA.- **(Apretant les dents.)** ¡Ui..., el dia que yo rebente! [...] No, Salut, no..., no t'ho dia a tu, és Gaspar; en ell no existix forma humana de mantindre neta la casa: Que es tercia deambular per ella charrant aigua del bany..., puix ho fa. Que deixa rastre de sabó per allà a on va... ¿qué més li dona? Tan sols va a passar el mocho una volta al dia [...] Digues, digues.

(Retorna GASPAR.)

GASPAR.- Carinyet...

LOLA.- Un segon, Salut. (A GASPAR.) ¿Quín budell se t'ha trencat ara?

GASPAR.- És la veïna de dalt, vol ous. (Còmica tímida.) Diu... que si ne tens.

LOLA.- ¡Ne tinc de sobra, pero dona-li'ls tu, que els tens mes a mà!

GASPAR.- (Marcant el mutis.) No, si ya..., ya anava ¿saps?

(LOLA continua raonant en RITA. GASPAR fa mutis per la porta de la cuina.)

LOLA.- Ya estic en tu de nou. [...] ¡No me digues que heu provat en vostres marits i que no ha funcionat! [...] Ya: vos han reconegut immediatament. [...]¿En el meu marit, i les dos? [...] ¿Quantes vegades i de quants modos ho haveu fet en els vostres? [...] ¿Xixantahuit? No es parle més, el xixantanou el feu en el meu Gaspar. Estic segura de que ell no vos fallarà.

(Mentriamentres LOLA seguix parlant sens interrupció, GASPAR torna de la cuina duent un parell d'ous en les mans a... l'altura corresponent, creua el saló i desaparéixer novament pel corredor del vestíbul.)

LOLA.- ¿A mi? En absolut; qué me va a importar. [...] En ma casa. Me pareix perfecte. Òbviament, el trovareu banyat i en roba neta. [...] ¿Tan ràpit? [...] ¡Ah!, que ya veniu de camí i disfrassades de venedors de llibres. És a dir, que em crideu des d'un mòvil i donant per assentat que yo anava a acceptar. [...] Que sí, dòna, que podeu vindre. [...]¿També de monges? [...] Ya, ya: porteu els dos, pero no vos decidiu per quin; està clar. Puix res, representeu lo que representeu, ací estarem.

(S'ou el plor d'un bebe.)

LOLA.- ¡¡Gaspar!!... ¡¡Veges lo que li passa al chiquet, que t'està plorant a tu!!... **(Torna al telèfon.)** Digues, digues. [...] ¡Ui!... ¿Pero qué dius? ¿Tu has vist alguna volta de mal humor al meu Gaspar? [...] ¡Res, dòna, res! [...] Vinga, fins ara.

(Cessa el plor del bebe. LOLA deixa el telèfon, es posa en peu i parla a ningú.)

LOLA.- ¡Ai, les males pécores estes, que llançades són!
Com volen ser escollides en el «casting» eixe, s'han disfressat d'un gavell de coses i han tractat d'enganyar als seus marits, cosa que no han conseguit. I clar, òbviament, ara pretenen intentar-ho en Gaspar. Segur que este pardal bovo no les reconeix. Bo, yo a lo meu, que també dec de practicar. **(Inícia el mutis i canturreja.)**

LOLA.- Tall ací..., ploma allà...,
i les frases d'un digne galà...

(Mutis de LOLA per la porta de les habitacions. Tot seguit, GASPÀR, ya en pijama i bati, entra en escena, i al no vore a la seua muller, paròdia paraules i gests d'ella.)

GASPÀR.- «¿Qué, ya has acabat en el bany? ¡Toca, ya era hora! Puix ara me correspon a mi, òbviament. ¡Ah!, i si te criden per telèfon... fes el favor de no enrollar-te massa ¿està clar? No sé cóm te les apanyes per a que t'estiguen cridant tot el dia». **(En una total transició acaba quadrant-se a l'estil militar, salutació incloguda.)** ¡A les seues ordens, sargent! **(Tall de mànega, transició i va cap al silló.)** ¡Per fi... per fi vaig a poder descansar en el meu silló!...

(GASPÀR no arriba ni a assentar-se, sona el telèfon i es queda immòvil i en gest de còmica impotència, al temps que s'ou a LOLA.)

LOLA.- (En off.) ¡¡Gaspar, pren el telèfon, que serà per a tu!!... ¡¡Pero si no ho fora, que te diga qui és i en acabant li cridaré!!...

GASPAR.- (Al telèfon.) Diga'm. [...] ¿El siquiàtric? [...] No, no senyor; s'ha equivocat. Pero no crega que se n'ha anat molt llunt ¿sap? [...] De res, ale. (**I penja el telèfon.**)

LOLA.- (En off.)¿Qui era?

GASPAR.- ¡¡Res!!... ¡¡Uns que te buscaven, pero han dit que vindran un atre dia!!...

(GASPAR es precipita de nou cap al seu silló, pero quan el té a l'alcanc, sona el timbre de la porta del carrer. L'home dona una volta en redó com si estaguera foll i, gemecant, es dirigix cap al corredor. Torna a cridar LOLA.)

LOLA.- (En off.)¡¡Gaspar, obri la porta, que òbviament serà per a tu!!...

GASPAR.- (Anant.) ¡Ai, mare, que hui és el dia que me'n vaig a ajudar a Sant Pere a obrir les portes! (GASPAR fa mutis pel corredor.)

Escena V

GASPAR més SALUT i RITA.

Segons després d'eixir GASPAR apareixen SALUT i RITA disfressades de venedors de llibres, parlant com unes cotorres, fingint veu masculina i tractant de marejar a GASPAR, al temps que trauen llibres de les bosses i maletins que duen, interrompent contínuament els intents de protesta de GASPAR.

SALUT.- Bona nit, senyor meu. És vosté una persona afortunada.

RITA.- Acaba de deixar entrar en sa casa a la pròpia fortuna.

GASPAR.- (Nervios i torbat.) Pero si yo no...

RITA.- A la cultura, cavaller.

SALUT.- Un sevidor de vosté, Sergi Grinyons, que toca molt be els... els millors llibres del mon i part de l'estranger, li va a proporcionar una verdadera fortuna en coneiximents.

GASPAR.- Voran; és que els llibres, yo...

SALUT.- Els ama. ¡Sino hi ha més que vore'! **(Prenent-lo per un braç, tirant d'ell i intentant dur-lo al silló.)** Vinga ací. Assente's, pose's cómodo i observe esta autèntica joya enquadernada en... en... en tapes.

(GASPAR, allumentant-se-li el rostre, va a assentar-se en el silló, pero RITA l'agarra i li ho impedit en l'intenció de mostrar-li atre llibre.)

RITA.- A l'instant es veu que és vosté amic de la lliteratura, un erudit, un home de lletres...

GASPAR.- Ahí sí, ahí sí que han pegat en el clau: lletres ¡totes les que vullguen!

RITA.- Estava segura. **(Recomponent-se i carraspejant per a dissimular.)** Segur, segur..., estava segur.

(RITA busca en el seu maletí. SALUT torna a prendre a GASPAR per un braç i l'impelixa cap al silló, l'assenta i les dos van colocalant-li llibres sobre les mans, al temps que reciten els seus títuls. A modo que li van carregant de llibres, el rostre de GASPAR va descomponent-se.)

SALUT.- Ací te lo que vosté precisava. Mire quins títuls: «Dominis del sexe fort».

RITA.- «L'home i la cuina, parella divina».

SALUT.- «Manual de l'autodomini».

RITA.- «Com fer carrera sens eixir al carrer».

(Novament és arrancat del silló per SALUT. GASPAR procura mantindre en equilibri els llibres mentres van colocalant-li'n més.)

RITA.- Fixe's en els que duc ací: «Com en casa, en cap de banda».

SALUT.- (A dos mans.) I éste, i éste, i ést atre...

RITA.- «L'estrés», el pijor enemic de l'humanitat«.

(GASPAR rebenta, emet un enfurit crit i llança els llibres per l'aire. Mentres les dos amigues evidencien el sobresalt rebut, GASPAR agarra una cadira i l'estampa contra terra, lo que motiva que SALUT i RITA repleguen tots els llibres a més velocitat que els tragueren.)

GASPAR.- ¡¡¡Ya està beeeeeeee!!! ¡¡No vos oculteu baix l'apariència dels àngels!!... ¡¡Fòra d'ací, diables!!... ¡¡Fòraaaaaa, fòraaaaaa!!

(En el postrem crit, les dos dònnes, també emetent crits d'espant i perseguides per un GASPAR amenaçador i brandant una part de la cadira trencada, previ un breu circuit al voltant de la taula, fan un ràpit mutís pel corredor que dona a la porta del carrer. En quedar a soles GASPAR, assossegant-se, mira reiteradament cap a la porta de les habitacions i al seu silló, comprova que està realment a soles i aprofita per a afanyar-se en assentar-se, coincidint en la tornada de LOLA.)

LOLA.- Gaspar.

(GASPAR dona un bot i, en gest d'agror i casi changlotejant, es queda mig incorporat i agarrat als braços del silló.)

GASPAR.- ¿Qué vols, Lola?...

LOLA.- He oït veus i crits ademés d'un gran estrèpit. ¿Qué ha passat?

GASPAR.- (Acaba d'incorporar-se i dissimula.) ¿Crits? ¿Estrèpit?... Yo no he oït res. Com no haja segut la televisió.

LOLA.- (Mirant a la televisió.) Està desconectada.

GASPAR.- ¿Desconectada?... **(Memorisa.)** ¡Ah, clar! La... la cadira, ha segut quan s'ha trencat la cadira. ¡Menuda costralada m'he endut!

LOLA.- ¿Has trencat una cadira?

GASPAR.- **(Atordit.)** Yo no...

LOLA.- ¿Cóm que no?

GASPAR.- No..., bo, sí. Vullc dir que... que s'ha trencat a l'assentar-me. Era inevitable; es tractava d'eixa cadira que cloixia. ¡I encara cóm s'ha trencat a l'assentar-me yo, perque així t'he evitat un greu accident! ¡Encara cóm!

LOLA.- **(Irònica.)** Clar..., encara cóm, perque ara podria estar desagnant-me com ho estàs tu... **(Ya sens ironía.)** ¡Vinga, desvergonyit, ves a fer... el sopar!

GASPAR.- **(Encollint-se.)** Ya no tinc fam.

LOLA.- ¡Puix yo sí! Així és que fes-lo igual. Ademés, que a tu t'ixen millor que a mi les coquetes d'ou en creïlles i ceba. En la cuina, sobre el banc, tens un bol en les creïlles i les cebes; els ous ya saps a on els tens, òbviament.

GASPAR.- **(A part i mirant-se les zones baixes.)** Ya volguera yo estar tan segur.

(GASPAR, chino chano, fa mutís per la porta de la cuina. LOLA, en vore'l desaparéixer, s'assenta en el silló, pren ràpidament el telèfon i marca uns números. S'escolten en off els tons, i al que fa tres o quatre, sona el timbre de la porta del carrer. Sens amollar l'auricular, LOLA crida a GASPAR.)

LOLA.- ¡¡Gaspar!!...

GASPAR EN OFF.- ¡¡Qué!!...

LOLA.- ¡¡Obri la porta del carrer, que estan tocant i serà per a tu!!...

(GASPAR, capitombat i tens, apareix de nou i es dirigix cap al corredor; ans d'arribar, s'ou de nou el timbre de la porta.)

GASPAR.- ¡Ya va..., ya va!...

(GASPAR fa mutis per la porta del corredor. LOLA fa deduccions, al temps que apaga el telèfon.)

LOLA.- Rita no contesta al mòvil... Criden a la porta del carrer... **(A ningú.)** ¿Qué te jugues a que són elles? **(S'alça del silló i mira cap al corredor.)** Pero és estrany que no s'escolte res. **(Gest de còmica alarma.)** ¡Fotre, a vore si s'han pres al peu de la lletra lo de fer-li al meu Gaspar lo del xixantanou i no l'han deixat ni respirar!...

(LOLA es llança cap al corredor, pero tal gest és abortat per l'entrada en escena de GASPAR, qui torna exactament igual a com anara.)

LOLA.- ¿Qué era?

GASPAR.- Ni idea.

LOLA.- (L'agarra.) ¿Cóm que ni idea? Algú seria ¿no?

GASPAR.- Que no, Lola, t'ho jure. Encara que parega increible, he obert la porta i no hi havia rastre de persona alguna.

(Torna a sonar el timbre de la porta del carrer. LOLA mira en estranyea a GASPAR, i éste mostra en el seu rostre el creixent desesper.)

LOLA.- Estes coses no me fan cap de gràcia, eh... Vinga, ves a obrir. I esta volta mira be.

GASPAR.- (Anant en menys ganes.) ¡Ya va..., ya va!...

LOLA.- ¡Afanya't!

(De nou ix GASPAR pel corredor, mentres LOLA, preocupada, fa intents d'aguaitar, pero sens atrevir-se. Segons després, torna GASPAR en el mateix gest del primer viage.)

GASPAR.- Res de res.

LOLA.- (Temerosa.) ¿Res... de res? ¡Ai, Gasparet, que açò em posa molt nerviosa! El replanell és molt llarc; no dona pràcticament temps per a tocar al timbre i... i desaparéixer...

GASPAR.- (Tímidament irònic.) Òbviament. Ara be, com es tracte d'algun esperit, ya el tenim dins.

LOLA.- ¡Collons, no m'esglayes més de lo yaestic!
(Ràpida transició.) Escolta, no es tractarà d'una chança que m'estàs gastant i t'has posat d'acort en el teu amic Carles per a donar-me un sobresalt de mort ¿veritat?
(Sense donar-li temps a que responga i sobreactuant lo que dona per fet.) ¿Per qué?... ¿Quín és el dany que t'he pogut causar o el gran pecat que he comés? ¡Dis-m'ho, per Deu, dis-m'ho, Gaspar!
(Transició ràpida. Violentament i usant les dos mans, agarra a GASPAR del batí, entre pit i coll.) ¿Acàs has contractat un segur millonari al meu nom i preténs llevar-me d'en mig en la horripilant i monstruosa intenció de cobrar-lo després de la meua maquiavèlica desaparició? **(Sacsant-lo.)** ¿Pero cóm has pogut fer-me açò a mi?... ¿Per qué vols acabar en la teua indefensa muller... quina sols viu per tu i per a tu?

GASPAR.- (Conseguint parlar per fi.) ¡Que no, Lola, que no! **(Desagafant-se.)** Que tu ya saps que yo no soc amic d'eixes bromes; que ahí fora no n'hi ha ningú... **(Pusilànim.)** Bo, yo..., yo me'n torne a la cuina.

(GASPAR marca el mutis; LOLA, suaument pero en ferma, el deté per un braç.)

LOLA.- ¡Que no, que no, que no! Tu te quedes junt a mi, junt a la teua amadíssima i indefensa muller, òbviament.

GASPAR.- (En còmica estranyea.) ¿Eixa eres tu?...

(Novament sona el timbre de la porta de la casa. LOLA crida i dona mostres de por en tremolors inclosos i agarrada a GASPAR.)

LOLA.- ¡¡Ai!! ¡Un «posteguei», Gaspar, tenim en casa un «posteguei»! D'un moment a atre van a moure's els mobles i van a volar els plats..., les creïlles i fins les cebes.

GASPAR.- Si succeïx això... és perquè l'esperit no vol que siga yo qui pele les creïlles i les cebes.

LOLA.- ¿Estàs segur de que en el replanell no n'hi ha ningú? ¿Has mirat be?

GASPAR.- Fins en les juntes de les baldoses. No hi ha mes que dos bosses de fem negres i grans.

LOLA.- (Estranyada.) ¿Bosses de fem? En este edifici mai s'han deixat bosses de fem en els replanells, i menys de tamany gran, òbviament.

GASPAR.- Puix ara les hi ha.

(LOLA pensa i, a ningú, mormola en veu suficient les seues conjectures al respecte. GASPAR figura no escoltar-la i no para de mirar al silló.)

LOLA.- Dos bults negres... Salut i Rita havien de vindre disfrassades de comerciants de llibres o de monges, i si s'han decantat per estos últims, se'ls hauran confeccionat elles en... **(Comprén.)** ¡Clar!... ¡No pot ser més obvi! **(Ràpida transició.)** Pero si són elles ¿per qué s'oculten de Gaspar? No... acaben d'encaixar les peces. Pero de que són Salut i Rita, ya podria jurar-ho. **(Excèptica.)** A no ser que... **(Reacciona de nou.)**... ¡Qué destarifo! ¿Cóm van a ser tan gilipolles i de ta mal gust... com per a reemplaçar el disfrac de monja o de comerciant de llibres pel de bossa de fem o el de fantasma?

GASPAR.- ¡Chist! Escolta, Lola. **(En valentonant-se.)** Que estava yo pensant que..., com tinc que estar de guàrdia per a que no t'ocórrega ningun contratemps, lo millor seria que m'assentara en el silló i...

(Interrompent-lo en un crit dels seus.)

LOLA.- ¡¡I uns nassos!! **(Senyalant en un braç estirat.)** ¡A pelar creïlles i cebes!

(GASPAR, en una espècie de «ball del sambito», mig ploricant i cridant per inèrcia, marca el mutís.)

GASPAR.- (Tremolós,, mig plorant i cridant per inèrcia, marca el mutis.) ¡A pelar creïlles, sí senyora! (Transició.) No, si ya... ya anava ¿saps? (Mutis per la cuina.)

LOLA.- (A ningú.) Per dos raons òbvies espere que siguin elles. Si ho són, me van a explicar la causa de donar-me estos sobresalts. Ara, si no ho són (En veu trèmula i acompanyant-li el gest)... crec que hauré de canviar-me les bragues...

(Torna a sonar el timbre.)

¡Ya va..., ya va!...

(LOLA fa mutis pel corredor.)

Escena VI

LOLA, SALUT i RITA.

Segons de total silenci, que és trencat per l'exaltada veu en off de LOLA.

LOLA.- (En off.) ¡Ho sabia! ¡És que ho sabia!

(De nou entra LOLA seguida de SALUT i RITA, quines llüixen idèntics hàbits de monja, confeccionats en bosses negres de fem i portant respectivament i prengudes als cordons dels hàbits unes bossetes de vellut. Les dos amigues, extremadament tenses, excessivament maquillades per a no ser reconegudes i en veu que pretén ser continguda, observen el seu entorn com si temeren la presència d'algú més. RITA parla directament a SALUT.)

RITA.- De moment... pareix que no hi haja moros en la costa.

LOLA.- ¿Per qué dieu això? ¿Qué vos ocorre?

SALUT.- ¿Està Gaspar?

LOLA.- Òbviament; ya vos diguí. Pero, ¿a qué ve tant de misteri? Sols devíeu tocar a la porta i presentar-vos com a lo que representeu.

RITA.- Perque açò va a acabar molt malament. Li ho vinc dient a Salut: «Salut..., que açò va a acabar com el 'ball de Torrent'»...

SALUT.- ¡Rita, per Deu, serena't i no me poses dels nervis més de lo que estic!

LOLA.- (Que no comprén res.) Me teniu més desorientada que una sépia encaramada a una figuera. Anem a vore: ¿Per qué aneu encollides com si patíreu fret? ¿Per qué parleu com atacades d'afonia? I per últim, òbviament, ¿qué relació té Gaspar en el vostre comportament?

SALUT I RITA.- Tota.

LOLA.- ¿Qué voleu dir en «tota»?

RITA.- (Mig plorícant.) ¡Puix tota!... Que després de lo succeït abans, com nos reconega, ¡esta volta nos mata!

LOLA.- (Més estranyada.) ¿Abans, quàn? ¿Voleu, per favor, explicar-vos d'una vegada?

SALUT.- Puix..., voràs: Resulta que..., abans, fa ya un poc de temps (**Senyalant a RITA.**), ésta i yo hem vingut disfressades de venedors de llibres.

LOLA.- ¡Veges, i yo sens enterar-me! M'haureu agarrat llavant-me la..., en el bidet, segur. Pero seguïu, seguïu.

SALUT.- (En rabieta.) ¡Puix que el teu marit nos ha donat un esglai de mort!...

LOLA.- ¿Cóm? Pero si el meu marit és un tros de pa...

RITA.- (Ràpidament.) ¡Puix l'haurem agarrat massa cremat! Ha arribat a injuriar-nos cridant que érem uns dimonis...

LOLA.- M'ho esteu dient i casi no ho puc creure. Lo que és obvi és que no vos a reconegut; de lo contrari, el seu comportament haguera segut atre.

SALUT.- Atén, Lola, ¿mai has vist enfurit al teu marit?

LOLA.- ¿A Gaspar?

RITA.- ¿Tens atre marit?

LOLA.- ¡Ai, Rita, no sigues cànvida! La meua pregunta ha segut deguda a que no he vist enfadat a Gaspar, ni quan pert el València perque li anulen gols i li piten penaltis en contra.

RITA.- Lo que yo dia: tens atre marit.

LOLA.- ¡I quina gaita en lo de que tinc atre marit!...

SALUT.- Entén-nos, Lola; Rita no t'acusa de bigamia - per dir-ho d'alguna forma-, sino de que tens un marit en doble personalitat: Davant de tu es comporta d'un modo, i quan estàs ausent... és atre totalment distint.

RITA.- ¿L'has dut alguna volta al siquiatre?

LOLA.- (Braços en gerres.) ¿Serà cert lo que estic oint? **(Solemne.)** Esta conversació ya s'ha convertit en un autèntic absurd, i que, òbviamet, m'esteu donant el dia... ¡Davant dels meus nassos esteu tractant de foll al pobre del meu Gaspar!...

SALUT.- Si l'hagueres vist fa uns minuts... no te resultaria tan insòlit.

LOLA.- No és possible que parlem de la mateixa persona.

RITA.- Puix això és lo que estic dient yo...

SALUT.- (Enrossinada.) ¡Pero si d'un colp ha desquarterat una cadira i nos ha acoosat per tota la casa en les despulles de la mateixa!...

LOLA.- (Fent memòria.) ¡La cadira! ¿No l'havia trencat a l'assentar-se?

SALUT I RITA.- (Movent enèrgic el cap.) No.

LOLA.- ¿No ha segut un accident?

SALUT I RITA.- (Igual.) No.

LOLA.- ¿I dieu que vos ha atacat en ella?

SALUT I RITA.- (Lo mateix.) Sí.

LOLA.- (Un tant irònica.) Ya. O siga, que duc onze anys casada en el meu Gaspar sens oir-li ni una mínima queixa, i ara resulta que no sé qui és, que té una doble personalitat i que l'atra, la desconeguda, és la d'un autèntic basilisc. ¿Cóm es menja això?

(SALUT i RITA intenten explicar-se, pero titubejant i en escassa eloqüència.)

SALUT.- Mira, Lola, nosatres no..., que no..., bo, que...

RITA.- Això, que crec que serà millor que fem la del fum... abans de que torne a cremar-se el pa.

LOLA.- (Conciliadora.) Res d'això, tranquiles. És obvi que ací s'ha produït una feta sense precedents. Sabeu lo de la cadira trencada; cosa que yo sé perque adés m'ho ha confessat Gaspar, pero pecant de trapatroles. **(Pensa.)** Tinc una idea.

SALUT I RITA.- ¿Qué idea?

LOLA.- Aneu a tornar a eixir i a tocar el timbre de la porta, pero este viage sens amagatalls. Compliu en vostra prova de foc fent-vos passar per monges. Yo estaré a l'expectativa, no vos preocupeu. Ara be; sols faré acte de presència en cas de verdadera necessitat, o al cap de vostra triumfal actuació.

RITA.- O per a replegar-nos en un cabacet...

LOLA.- Vinga, fòra, a pressa.

(SALUT i RITA tracten de posar objeccions; LOLA no se'ls ho permet i les espenta, enèrgica, cap al corredor. Segons després, LOLA i crida a GASPAR.)

LOLA.- ¡¡Gaspar!!...

GASPAR.- (Entre bastidors i en veu alterada.) ¡¡Ya vaig!! (I apareix torcant-se les mans en un pany de cuina, pero tractant d'aparentar serenitat.) ¿Qué vols, carinyet?

LOLA.- Voràs, és que ho he pensat millor.

GASPAR.- (Esperançat.) ¿Vas a fer tu el sopar?

LOLA.- Òbviament, no. És que he pensat que estaràs més cómodo si mondes les creïlles assentat en una cadira, ací, en el salo-menjador. ¿Te complau la meu a idea?

GASPAR.- (Desunflant-se, pero dissimulant.) Eh..., sí, clar. **(Marcant el mutis en un moï de disgust.)** Moltíssim.

(Mutis de GASPAR per la cuina. LOLA, refregant-se les mans, fa lo propi per la porta a les habitacions. Tot seguit apareix de nou un GASPAR tremolós i portant un bol plàstic en les creïlles, una ceba i un gabinet. Abans d'arribar a la taula sona el timbre de la porta del carrer, i quasi al mateix temps, la típica frase de LOLA, que és interrompuda pel crit d'un massa crispat GASPAR.)

LOLA.- ¡¡Gaspar!!... ¡¡Obri la porta, que serà...!!...

GASPAR.- ¡¡Ya ho sé!! ¡¡Serà per a mi!! (Se li cau el bol en les creïlles i el seu ànim.) No, si ya... ya anava ¿saps?

(GASPAR desapareix pel corredor. Segons després s'ouen unes veus femenines i apareixen SALUT i RITA en els mateixos disfrassos de monges, i darrere GASPAR en gest de circumstàncies. Des d'eixe moment, tant SALUT com RITA, procuren no donar directament la cara a GASPAR.)

SALUT.- Bon dia nos done Deu.

RITA.- (Encara recelant.) Lo mateix que ésta.

(Les dos veuen les creïlles per terra i es miren en estranyea. SALUT veu també la part positiva.)

SALUT.- ¿Es dona conte, germana? La divina providència nos mana a on som necessàries. Ajudem ad este bon home a replegar les seues creïlles.

(I ho fan, pero a RITA, a l'ajocar-se, se li obri l'hàbit per darrere i deixa vore part de la seua íntima penyora interior, cosa que incita a GASPAR a seguir-la allà per a on ella va. Quasi acabant de replegar-ho tot, SALUT es dona conte de lo que ocorre i s'interpon entre RITA i GASPAR.)

SALUT.- Alce's, germana, ya hem complit en nostra bona obra de hui. Lo poc que queda devem de deixar-li-ho al senyor. (**Senyalant a GASPAR.**) Ad este senyor, clar.

(**GASPAR replega el parell de creïlles que queda i deixa el bol i el gabinet sobre la taula.**)

GASPAR.- Gràcies, germanes. Pero... voran, és que..., és que no sé lo que volen de mi.

SALUT.- Clar... ¿Cóm podia saber-ho si encara no ho hem dit?

GASPAR.- Ya, pero...

(**SALUT, Interrompent a GASPAR, de la bosseta de vellut que li penja del cordó de l'hàbit, trau un rosari i li cedix part d'ell a RITA.**)

SALUT.- Orem, germana.

RITA.- Pero Sal... (**Rectifica.**)... sal...vem ad este senyor. (**A SALUT i d'esquena a GASPAR.**) ¿I qué orem? Perque yo no...

SALUT.- (**Interrompent-la.**) Passem el rosari, com sempre.

(**SALUT inícia una espècie d'oració ràpida i ininteligible a la que es suma RITA. Abdós marmolen durant uns segons. GASPAR, tens i torbat, tracta de detindre-les sens acabar de decidir-se. Finalment, ho prova en timidea, pero a cada intent, elles li donen l'esquena.**)

GASPAR.- Per favor, germanes... Lis agraïxc que m'hagen ajudat, pero... (**Ya alterat.**) ¡Germanes!... ¡No continuen, els ho pregue, que tot té un límit!... (**Rebenta.**) ¡¡Ya està be, collons!!

SALUT I RITA.- (**Alarmades i senyant-se.**) ¡Améééééén!

(RITA, al ser acossada per GASPAR, fa com a que
continua orant.)

GASPAR.- ¡Amén! (Suplica.) ¡Per lo que més
vullguen, germanes, acabe de treballar i miren l'hora que
és ya: les deù i mija i sense fer la coqueta de creïlles i
ceba!

SALUT.- N'hi ha perill evident, germà Gas...

(SALUT es deté per la ràpida intervenció de GASPAR,
qui percep l'inici del seu nom.)

GASPAR.- ¿Cóm?

RITA.- (Intent de dissimul.) ¡Amééééén!

SALUT.- (Rectifica.) ... Gas...tronòmicament; que
gas...tronòmicament és molt perillós el fregir en presses
una coqueta de creïlles i ceba. (A part.) I si se li posa
massa ous, ¡encara pijor!

RITA.- (Sospirant.) Això és cert ¿veu?

GASPAR.- (Novament esperançat.) ¿Saben vostés fer
coquetes de creïlles en ceba?

SALUT.- El dubte ofén, germà.

GASPAR.- (Més ilusionat.) ¿I pelar creïlles?

RITA.- (Olent-se-ho.) Home..., això de pelar... És que,
pelant, pelant, sempre se nos queden les creïlles en la
mínima expressió, i la ceba nos fa plorar...

SALUT.- (Com RITA.) Així mateix, germà, fòra del
convent no nos està permés. El Senyor no vol que pelem a
res ni a ningú fins que arribem al convent.

RITA.- ¿Qué li anem a fer?

GASPAR.- (Insistent i en mostres d'estar enujant-se.)
¡Això, la coqueta! ¿A qué han vingut puix? ¿Qué és lo que
volen?

SALUT.- (Solemne.) Venim a dur la pau a sa casa.

GASPAR.- (Presca d'un atac de risa histèrica.) ¿Dur la
pau a ma casa?... (Rialla.)

RITA.- ¡Ai, Salut, que éste nos ha reconegut i s'ha fet l'andana!

SALUT.- ¡No pronuncies noms, repunyetes!

RITA.- Si és que s'està desco... (**Rectifica.**)... rient de nosatres.

GASPAR.- ¡Ai..., ai que risa!... Dur la pau a... (**Li dona més fort.**)

RITA.- No, si encara es pixerà.

SALUT.- No m'estranya. Com a que li has ensenyat fins la... matrícula en eixe hàbit mal cosit! (**A GASPAR.**) Escolte, bon home, ¿a ón està la gracieta?

GASPAR.- (**Tractant de calmar-se.**) ¡Ay, calle!... Disculpen..., pero és que..., és que eixa pau de la que parlen... no té cabuda en esta casa... ¡Ai, ya... ya me pass ¡Ai..., la panxa! ¡Uff!

RITA.- (**Trau la bossa de vellut.**) Mire, li portem unes estampetes en salms i...

GASPAR.- (**Interrompent-la i repentinement sério.**) Com si me porten tebeos de «Roberto Alcàzar i Pedrín». No necessite res.

SALUT.- No ens confonga. (**Solemne.**) Som Testigues del Milacre de Fàtima.

RITA.- ¡Per a que veja!

GASPAR.- Per mi, com si són testigues del «crim de Conca». ¡Ya els he dit que no necessite res!

SALUT.- (**A RITA.**) ¿Veus, bova? No nos ha reconegut. (**A GASPAR.**) Serene's, germà; assente's en eixe silló i li explicarem...

GASPAR.- (**En gest de demència súbita.**) ¿Qué... que m'assente en el silló?...

(**SALUT i RITA es sobreprenen al vore la reacció de GASPAR, qui les envolta sense deixar de parlar.**)

SALUT.- Be, a lo millor no...

GASPAR.- ¡Vostés no saben lo que han dit! ¡Això és pecat mortal!

(Sona el telèfon.)

LOLA.- (En off.) ¡¡Gaspar!!...

GASPAR.- (A LOLA.) ¡¡Merda!! (Pren el telèfon.)
¿Qué passa? [...] ¡No senyora, Lola està llavant-se el cul!
(Penja violentament el telèfon i torna a las
sobrepregudes SALUT i RITA.) ¿Qué son vostés? ¿Qué
miren?

(SALUT i RITA pretenen amagar-se una darrere
d'atra i fugir de GASPAR, ara retrocedint, ara
rodejant la taula.)

SALUT.- ¡Ningú, ningú, no som ningú!

RITA.- ¡Ni monges, ya veu!

GASPAR.- (Foll del tot.) Ací tot és per a mi ¿saben? Si
sona el telèfon, és per a mi. ¡Ai, que sona! (Fals, pero es
lleva una sabata i parla per ella.) ¿Qui és? [...] ¡Ah!,
que no és per a mi. ¡Puix a cagar! (I llança la sabata cap
al corredor.) ¡La porta! ¡Estan tocant a la porta!...
(També fals i corre capal «moble-bar», s'agenolla, obri
les portes i parla pel buit.) ¿Atra vegada, veïna? ¿Qué
vol ara? ¿Més ous?... ¡Puix demane-li'ls al veí d'al costat,
que presumix de tindre'ls en dos rovells! (Portada i a les
dones.) ¿Se donen conte? ¡Sempre és per a mi! Que plora
el bebé de la Veïna..., també és per a que yo li done el
biberó i li cante una cançó de breçol, ¡perque yo no tinc
fills! ¿Comprenen?...

(SALUT i RITA, acossades i atemorisades, clamen a
LOLA.)

SALUT.- ¡¡Lolaaaaaaaaa!!

RITA.- ¡¡Auxiliiiiiiii!!

SALUT.- ¡¡Vineeeeeee!!

RITA.- ¡¡Corre, Lola, que esta volta nos mata!!...

GASPAR.- (A genollons, perseguint-les i cridat com
elles.) ¡¡A mi..., tenen que cridar-me a mi..., sempre a
mi!!...

(Entra LOLA per la porta de les habitacions, vestint una bata de casa i portant un ninotet de paper retallat. Va cap a GASPAR en l'intenció de penjar-li el susdit ninotet. Les dos amigues es colliquen darrere de LOLA.)

LOLA.- Inocent, inocent. ¿No veus que no són monges, pardal?... Són Salut i Rita. I aquells venedors de llibres, òbviament, també eren elles. ¡Ai..., que despistat eres, per favor!

(GASPAR, en el ninotet penjat en l'esquena, es posa en peu i mostra un somriure de pertorbat, que preocupa a LOLA i més encara a les altres. GASPAR mira al bol i, parlant, es dirigix cap a la taula.)

GASPAR.- ¿Així que... els venedors no eren tals, sino Salut i Rita?...

LES TRES.- Puix sí.

GASPAR.- ¡Clar!... I com yo no soc més que el simple bambau de Gaspar; un trist criat de les circumstàncies, sense sentiments; el que sols te obligacions i mai drets; el que ha de treballar, atendre al telèfon, a la porta del carrer, fer els sopars i fins el llit..., ¿qué importa ferir-li en lo més profund dels seus sentiments?

LOLA.- (Prou més preocupada.) No, Carinyo, no era eixa nostra intenció.

(GASPAR aplega a la taula, empunya el gabinet, l'alça i, exclamant frases amenaçadores, es dirigix cap a les dònnes. Sona una música pareguda o idèntica a la de «Psicosis».)

GASPAR.- ¡Per fi!... ¡Per fi hi ha alguna cosa que no és per a mi! (A LOLA.) ¡Açò..., açò sí que és per a tu, volguda muller..., expressament fabricat per a tu en Albacete! (A SALUT i RITA.) ¡I per ad eixes també, clar!

(GASPAR, en carcallades preocupants, camina pausadament cap ad elles. Les tres, aterrades,

retrocedixen en direcció al corredor, no sense donar una o més voltes entorn a la taula.)

LOLA.- ¡No, Gaspar, per favor! ¡Pero sino era més que una inofensiva chança!...

GASPAR.- ¡Vine, senyora de la casa, vine..., que porte una cosa que és per a tu!...

SALUT.- ¡Prometem no tornar-ho a fer mai més!

LOLA.- ¡Mai més, mai més!

RITA.- ¡Ho jurem per l'hàbit que portem!

(GASPAR chilla com una fera pròxima a atacar, i SALUT reprocha a RITA la seua desafortunada frase. Mutis de música.)

SALUT.- ¡Rita, per Deu, que l'hàbit que duem!...
(Mostrant-li'l.)

RITA.- ¡No, no, per l'hàbit, no! ¡Pel Rosari, ho jurem pel rosari, que sí és autèntic!

LOLA.- Calma't, carinyo meu. Te promet que a partir de hui podràs assentar-te en el silló sempre que tu vullgues.

SALUT.- Pero Gaspar, home, si nosatres sols volíem provar-te...

GASPAR.- **(Mostrant el gavinet.)** ¡Justet, justet lo mateix que este, que també vol provar-vos!

(GASPAR prorromp novament en crits i carcallades, al temps que les persegueix fins que ixen d'escena pel corredor. Sona de nou la música de suspéns i es produïx un fosc. Als pocs segons, torna la llum d'escena. Mutis de música. L'escenari permaneceix sense personages uns segons, i tot seguit, apareix GASPAR. Est entra capitombat i abatut, mira el silló i es dirigix ad ell, pero en estar davant del mateix, sospira, dona mija volta i va cap a la taula sobre la que deixa el gavinet. GASPAR, d'esquena a la porta del corredor, es solsix en una cadira i afona el cap entre els seus braços i la taula, plorant. Pocs segons després, entra LOLA feta un mar de llàgrimes, mira a GASPAR i, acostant-se-li lentament, el crida en temor i gest d'afflicció.)

LOLA.- Gaspar. **(Pausa breu.)** Gasparet... Ho llamente molt, amor meu. ¡Perdona'm per favor!... Te jure que la culpa no ha segut tota meua...

(Nova pausa breu i seguix el silenci. LOLA va acostant-se cap a GASPÀR, pero notant-se-li que les llàgrimes no la deixen vore massa.)

¡Mira'm, Gaspar, amor meu! ¡Per lo que més vullgues: per mi! Yo,... yo **(Plora com els chiquets i continua anant cap ad ell.)**,... ¡yo no pensí mai que et feya tant de dany!... ¡Pero ara ya me he donat conte a part! ¡i de qué manera!... **(Continua en GASPÀR.)**... de lo que sempre has tingut dins de tu... i que yo no he sabut vore fins hui!... **(Trau un mocador de la mànega.)** Ara ho veig tot en més claritat... **(Entropeça en una cadira i fa una ràpida transició.)** ¡Uiiiiii!... ¡Fotre, qué dany m'he fet!

(LOLA trau un mocador i es moca produint prou de soroll. Mira i veu que GASPÀR està a l'atra banda de la taula, per lo que retrocedix apegada a la taula, pero tantejant en les mans, en el mateix ploric i fent guinys en els dos ulls per a intentar vore.)

¡Ho he comprés tot, amor meu!... ¡Da'm una nova oportunitat!... ¡Te promet deixar d'anar de tendes,... i de cridar a les meues amigues,... i... i d'anar al pesat del dentiste, i d'exigir-te que treballes més de catorze hores i de que faces les faenes de la casa!... **(Transició i a part.)** ¿No m'estaré passant? **(Torna a la mateixa.)** I també podràs assentar-te en el silló sempre que et rote dels... que et vinga en gana. I vore els partits de fútbol de la selecció espanyola, del València... i fins els del Llevant, ya veus... ¡No me digues que ya es tart, porque,... porque,... porque no m'ho digues!... **(En més teatre.)** ¡Perdona a qui cegada per l'estupidea no ha sabut valorar l'amor que aniu en el seu cor,... cor que ara sagna ferit per la seua pròpia ama!... **(Sobreactuànt.)** «¡A Deu pose per testic... que mai tornaré a passar fam!». **(Pausa breu. Estranyada i a part.)** Juraria que esta frase no és d'est obra. **(Torna a la mateixa.)** ¡Perque, a partir d'ara, yo seré qui faça els sopars i les coquetes de creïlles i ceba, posant tots els ous que facen falta!... -En el bon sentit- **(De nou ploricant.)** ¡No m'abandones, tesor de la meua vida, porque si me

faltares tu... tindria,... tindria que posar-me a treballar!...
(Transició i a part.) Si al menys em veren ara els de Canal Nou...

(Exagera més el plor i es llança a les cames de GASPAR recolzant el cap entre les mateixes. GASPAR pretén seguir pareguent impertèrrit, pero al notar el cap de la seua muller a on el nota, no pot reprimir un gest de complaença. LOLA alça el cap i continua en els precés. GASPAR torna al paper d'insensible.)

¡Parla'm, per favor, Gaspar, parla'm... que parlant s'entén la gent!...

(La que ya no parla és LOLA, sols plora, exagerant, pero plora. GASPAR, emocionat, li acarona els cabells. Tot seguit s'agenolla i s'abraça ad ella. Abdós, sense paraules i durant uns segons, s'acaronen i es besen en el rostre, coll, front, llavis... GASPAR es posa en peu.)

GASPAR.- Encara no sé si creure que siga possible el que haja recuperat a la Lola que coneguí fa dihuit anys.

LOLA.- (Tractant d'alçar-se.) Si m'ajudes a alçar-me, ya m'estaràs recuperant.

GASPAR.- ¡Ui, disculpa'm, carinyo! **(Li ajuda a posar-se en peu.)** És curiós, pero fins has deixat de dir obvi i òbviament.

LOLA.- ¡Vaja! En això no havia reparat, pero m'alegre. Segur que et destorbava.

GASPAR.- Dòna, destorbar-me, lo que se diu destorbar-me..., puix sí.

(Sona el telèfon, i LOLA, duta per la rutina, esbossa la seua típica frase.)

LOLA.- Gaspar, agarra el tel... **(Es dona conte i rectificà.)** ¡Ai!, perdona'm, carinyo, yo l'agarre.

(LOLA assampa l'auricular, pero GASPAR, ya aveat, fa lo propi. N'hi ha certa forcejada, pero cap dels dos l'amolla.)

GASPAR.- Deixa'l, dòna, ya estic habituat.

LOLA.- ¡Res d'això! A partir d'este moment seré yo l'encarregada de tots els quefers domèstics.

GASPAR.- No, carinyo, no. (L'aparta suaument, pero en ferma.) El que canvien algunes coses, sobre tot la teua actitud cap a mi, no significa que hages de convertir-te en la meua serventa. (Intentant-ho.) Yo el prenc.

LOLA.- (No l'amolla.) No insistixques, Gaspar, de veres... Prou vegades ho has fet ya. Tinc l'obligació moral de ser yo qui ho faça ara.

GASPAR.- ¿Estàs volent dir-me que has de ser tu, sols perque fins ara ho he fet yo, i no perque penses que els dos tenim els mateixos deures i drets?

LOLA.- ¡Gaspar, per favor, no et passes de suspicax! Vullc fer-ho yo perque..., en realitat, quasi sempre és per a mi...

(Mutis del telèfon. Abdós, paulatinament, van posant-se tensos.)

GASPAR.- Puix ya va sent hora de que els digues a les teues... «amigues de l'ànima», que ademés d'estar apegades al telèfon tot el dia, la casa també necessita atenció, i sobre tot yo, quan vinc cansat de treballar.

LOLA.- ¿Estàs insinuant que no faig atra cosa que parlar tot el dia per telèfon en les meues amigues?

GASPAR.- Puix...

LOLA.- (Interrompent-lo.) No continues. És obvi que no m'he equivocat.

GASPAR.- (Mirant-la fixament.) Has tornat a dir obvi.

(LOLA acusa l'evidència quedant-se sense paraules, pero la salva la campana, la de la porta del carrer. Es repetix l'acció del telèfon i els dos es llancen cap al

corredor, pero sens arribar ad ell i enredrant-se de nou en la mateixa discussió.)

LOLA.- ¡Gaspar, fes el favor, deixa que siga yo qui s'ocupe d'estos menesters!

GASPAR.- ¡Pero bo! ¿I si m'agrada fer-los?

LOLA.- No cal que sigues tan reiteratiu. Sé cóm eres i que ho fas per a tindre'm contenta.

(LOLA marca el mutis, pero es agarrada per GASPAR.)

GASPAR.- T'equivoques, ho faig per gust.

LOLA.- (Perdent la paciència i amollant-se brusquement.) ¡Puix fes lo que te vinga en gana; com si desiges seguir fregant el pis i cuinant! Es obvi que també ho feyes per gust.

(Es produïx un silenci total. LOLA i GASPAR, afectats per les seues respectives reaccions, es miren i s'obliden de la porta.)

GASPAR.- Tinc l'impressió de que hem tocat fondo en nostra relació matrimonial. Prolongar esta situació podria ocasionar-nos danys irreparables.

LOLA.- (Esglayant-se.) No..., no estaràs pensant en el divorci, ¿veritat?

GASPAR.- (Abatut.) Encara que el meu cor pretén negar-se, no crec que nos quede atre camí.

LOLA.- (Destilant amor i por.) ¡No, per Deu, Gaspar, això no! **(Molt prop d'ell.)** ¡Yo t'ame!... ¡Canviaré, t'ho promet! No suportaria estar llunt de tu... ¡T'ho pregue, amor meu, da'm atra oportunitat, l'última si tu vols! Tinc que demostrar-te que puc arribar a ser atra dòna distinta.

(GASPAR mira a LOLA d'una forma estranya.)

¿Per qué... me mires així? ¿Qué ocorre?

GASPAR.- És possible que existisca un modo de que abdós nos donem una nova oportunitat (**En gest guilopo.**), ¿i per qué no?, assaborint tots els tabús i trencant les cadenes de les censures.

LOLA.- (**Igual que GASPAR.**) ¡Oi..., sí, per favor! Faré tot allò que desiges, ¡tot!

GASPAR.- (**Assentant-se en el silló i fent-se l'interessant.**) Tu vols ser atra dòna distinta, i yo un home diferent. ¿Em seguixes?

LOLA.- Sí, pero... no massa de prop.

GASPAR.- (**Ràpit.**) Comencem de nou.

LOLA.- Vinga, a vore si ara t'entenc.

GASPAR.- Ara és quan no m'has entes. Vullc dir... que iniciem de nou nostra relació.

LOLA.- ¿A qué et referixes?

GASPAR.- A que mamprengam una nova vida. Fem una regressió. Rescatem nostres autèntiques i postergades personalitats. (**Imaginant.**) Açò no és nostra casa sino un parc, un jardí circumstancial. Vixcam una espècie de realitat virtual de les que ara es duen tant.

LOLA.- (**Imaginant.**) ¡Deu Sant! Una nova relació; com si mai ens haguérem conegut. Revolcar-nos en el pecat pero sense pecar. (**Molt figurera i ilusionada.**) ¡Ah!...Sent renàixer l'oxidada libido -per no dir atra cosa-.

GASPAR.- Puix, des d'este moment, senyora meua, vosté ignora quí soc yo (**Ràpit.**)... i yo no tinc ni punyetera idea de quí és vosté. (**Sobreactuant.**) ¡Passem a ser... uns nous Adam i Eva!

LOLA.- (**Gest de frustració.**) ¡Home!... En les braguetes tan mones que m'he comprat esta vesprada en una «boutique», no voldràs que me pose ara un pàmpol de parra...

GASPAR.- (**Recomponent-se.**) No, no, certament. (**Solemne.**) Mutis d'Adam i Eva. S'alça el teló.

(Abdós, prèvia una breu pausa, inicien la farsa pactada.)

GASPAR.- Fermós dia ¿no és cert?

LOLA.- (Sospirant.) Molt fermós, sí.

GASPAR.- Els trins de les aus alegren l'ambient. **(Acostant-se-li.)** ¿És vosté de per ací?

LOLA.- No... i sí. Soc de Sogorp, pero duc ya uns anys vivint ací mateix. **(Em cert humor.)** No en el parc, s'entén, pero... casi, casi.

GASPAR.- Pràcticament me succeïx lo mateix. Yo soc de València. Vinc ací tots els dies.

LOLA.- És curiós.No ens coneguem ¿veritat?

GASPAR.- (Asseverant en rapidea.) Veritat, veritat. **(Acostant-se-li més.)** Disculpe la meua curiositat. No em responga si no ho desija. ¿És vosté... casada?

LOLA.- (Sorprenduda i confosa.) Eh..., puix... no, no exactament. ¿I vosté?

GASPAR.- (Lo mateix.) Yo, este..., viudo.

LOLA.- (Molesta, trenca el tracte.) ¡Collons, Gaspar!...

GASPAR.- (Ràpit.) ¿No, no! Vullc dir que... viudo no, no.

(Sona el timbre del carrer; GASPAR marca el mutís, pero ést és abortat per l'anticipació de LOLA, que torna a entrar de ple en el joc.)

LOLA.- Disculpe'm. Me pareix vore arribara unes conegudes meues. **(Tornant-se a GASPAR ans d'eixir.)** No pensarà anar-se'n ¿veritat?

GASPAR.- (Discretament irònic.) Segur que no. Pero si ho fera, mai seria sense passar per davant de vosté.

LOLA.- No sé perquè, pero el crec.

(Sense més paraules, GASPAR fa el típic i cavalleresc gest de concessió. LOLA, mutís pel corredor. En quedar-se a soles GASPAR, pren la ceba i figura desfullar-la com si fora una margarita.)

GASPAR.- Sí, no, sí, no...

(El conte acaba en «sí». GASPAR torna a deixar la ceba en la taula i, rebufant, s'acosta al silló i es deixa caure en ell de forma que no se li veu des de darrere. En off, s'escolta la veu de LOLA.)

LOLA.- (En off.)¡Hola, amigues meues!... ¿Accepteu acompanyar-me?

Escena VII

El mateixos, més SALUT i RITA.

LOLA entra la primera, darrere SALUT i RITA. Estes dos últimes ho fan temeroses i molt juntes una de l'atra, així com mig escudant-se en LOLA, la qual lis parla seguint la seua farsa.

LOLA.- ¡Quànt de temps sense vore'ns!

RITA.- (Estranyada.) Pero Lola, si nos hem vist fa...

LOLA.- (Interrompent-la.) ¡Esteu de maravella!

SALUT.- (Un tant irònica.) Puix..., en les circumstàncies actuals, tu també ¿saps?

LOLA.- (Somrient i fingint estranyea.) Circumstàncies actuals... ¿Quínes circumstàncies?

(Les dos amigues, encara tenses, creuen les seues mirades. RITA escruta tot l'entorn i expon a LOLA la seua particular deducció.)

RITA.- Ya entenc: No estàs a soles ¿veritat?

LOLA.- Puix sí... i no; estava en un senyor molt agradable (**Mirant al seu entorn**), pero ara no el veig. (**Crida.**) ¡¡Senyor!!... ¿A ón està?

(GASPAR bota del silló, lo que provoca un bon sobresalt de les dos visitants. Este les tracta com si mai les haguera conegut.)

GASPAR.- Dispensen si les he esglayat.. (**Senyalant al silló.**) Estava abstret darrere d'eixe preciós i peculiar abedull.

(**Nova reacció d'estranyea i temor en SALUT i en RITA. SALUT interroga a LOLA.**)

SALUT.- ¿Quína classe de pardal és eixe?

LOLA.- (**Senyalant al silló.**) ¿Per Deu, Salut! Un abedull, encara que en castellà lo de «ave» sone a au cell, no és cap pardal, és un arbre molt apreciat. (**Senyala al silló.**) És aquell. En este parc no abunden en demasia... d'eixa espècie, clar.

SALUT I RITA.- ¿Parc?...

LOLA.- (**Somrient-lis.**) ¿Veni a prendre el sol, o a embriagar-vos en la variada flora i els seus enchisadors aromes? (**No les deixa respondre.**) Vos presentaré al meu recent amic. (**Transició.**) ¡Pero vaja! ¡Ui, per favor! ¿Cóm ha pogut succeir? ¡Pero si nosatres no ens hem presentat!...

GASPAR.- No importa. Qualsevol moment és bo. (**A LOLA i estenent-li una mà.**) El meu nom és Gaspar, i soc taxiste.

LOLA.- Encantada. (**I li estén també una mà.**) Lola. Intente ser bona ama de casa i millor muller... Quan me case, clar.

GASPAR.- (**Besant-li la mà en tendror.**) Signe a que ho conseguix.

LOLA.- Moltes gràcies. (**Senyalant-les respectivament.**) I elles son Rita i Salut.

GASPAR.- (**Besant-lis les mans.**) És un verdader plaer el conèixer a les amigues de la senyoreta Lola.

(**SALUT i RITA, además de creuar-se contínuament les seues alucinades mirades, en lloc de somriures, sols mostren caraces, i per paraules emeten sons.**)

LOLA.- ¿Voleu acompanyar-nos? (**Senyalant a les cadires del salo-menjador.**) ¿Vos abellix que descansem en aquells bancs de pedra?

(Tot lo que GASPAR i LOLA proposen, les dos amigues ho rebugen en evasives o tracten de seguir-los la corrent, pero en mostres visibles d'estrés i en l'intenció prioritària d'eixir de la casa.)

RITA.- Molt agraïdes, pero és que tenim que...

LOLA.- (Interrompent-la.) Escolteu, escolteu. Jamai havia oït uns trins pareguts. ¿Qué pot ser?

GASPAR.- (Seguint a LOLA.) ¡Ah!, en això soc quasi un expert, i podria aventurar-me a assegurar que es tracta d'una merla, o com se diu habitualment en castellà, d'un «mirlo».

LOLA.- ¿Blanc?

GASPAR.- Ahí m'ha pillat. No obstant, pel lloc en que es troba i pels temps que travessem, me decante per creure que és prou comú.

LOLA.- (A les seues amigues.) ¿Qué opineu vosatres, chiques?

SALUT.- Eh, puix, yo..., yo...

RITA.- Yo... no l'he pogut oir be, se m'ha degut fer un taponet en els oïts.

SALUT.- ¡Lo mateix... lo mateix m'ocorre a mi!

GASPAR.- (Acossant-les més.) ¿I el dels paixarells? No me diguen que no escolten l'algaravia dels paixarells, dels gafarrons, el corruco amorós de les tórtoles...

RITA.- (Retrocedint i més angoixada.) ¡Res de res!

SALUT.- (Igual que RITA.) Lo que es diu ¡res!

LOLA.- ¡Pobretes! (A GASPAR.) Deuen d'estar sent afectades per alguna alèrgia primaveral.

GASPAR.- Es possible. (Intenció.) En primavera es patixen moltes alèrgies a certa «pols».

(En ple retrocediment equivocat de les dos amigues, ya que el fan en direcció a la taula i les cadires, LOLA llança un crit d'advertència.)

LOLA.- ¡¡Despai!!

(SALUT i RITA, sobresaltades, es queden immòvils.)

RITA.- ¿Qué... qué passa?

LOLA.- Heu estat al tall de chafar una..., bo, lo que a ningú li agrada chafar.

(A l'anar reculant, les dos amigues es donen conte de que han topetat en les cadires, per lo que pretenen assentar-se; acció que és abortada per un nou avís de GASPAR.)

GASPAR.- ¡Quietes, no s'assenten!

SALUT.- (Tremolant, abraçada a RITA i sense girar-se.) ¿Qué ocorre... ara?

RITA.- (Igual que SALUT.) ¿Atra d'eixes coses que... que no li agrada chafar a ningú?

LOLA.- Paregut, amigues meues. Havíeu escollit un banc en els típics messages de molts coloms.

SALUT.- ¿Coloms messagers?

GASPAR.-No exactament. Eixos messages són depositats al gobí i en... notícies desagradables per costum.

(SALUT, al paroxisme del seu sistema nerviós, consulta el seu rellonge, agarra a RITA per un braç i tracta d'eixir d'allí a tota costa, marcant abdós el mutís.)

SALUT.- ¡Deu Sant, qué tart se'ns ha fet! (A RITA.) ¿No recordes que hem quedat en vore'ns en nostres marits en el restaurant «La Cova dels carrancs»?

RITA.- ¡Clar..., per a sopar!...

LOLA.- ¿Sopar, en tot el sol en lo alt?

RITA.- ¡Ui, ui que bovada! ¿He dit sopar? És per a dinar; dinar, sí. (A SALUT.) Paella, ¿no?

SALUT.- (Estirant de RITA.) ¡Encara que siga un potage! ¡Anem-se'n d'ací, ràpit!...

RITA.- (Anant en pressa i en somriure forçat.) Molt de gust, eh...

(SALUT i RITA creuen ràpidament el salo-menjador, i quan ya estan casi en el corredor, LOLA i GASPAR, a l'uníson, proferixen atre crit.)

LOLA I GASPAR.- ¡¡Despai!!

(L'histerisme esclafix en SALUT i RITA, les quals, amollant chillits i corrent desesperades, fan mutis i al fòrum pel corredor.)

Escena VIII

LOLA i GASPAR.

GASPAR i LOLA es permeten unes llaugeres rialletes de complicitat, que esmenen ràpidament retornant al seu estat fingit.

GASPAR.- Estranyes amigues, senyoreta Lola. ¿Cert?

LOLA.- Tan cert, que dec de replantejar-me la seua dubtosa amistat. I per mi, sobra lo de senyoreta. Lola queda millor.

Escena IX

Els mateixos més CARLES.

CARLES apareix pel corredor i mirant cap arrere.

CARLES.- ¿Qué passa?... (Ya a LOLA i GASPAR, senyalant.) Eixes «titis» tenen averiat algun fusible. S'han estacionat a la porta, que està de bat a bat, i estan estralejant sobre si eren estornells o merles blanques, d'arbres... (Fixant-se en el rostre alegre de GASPAR.)

¡Gaspar, colega, t'hi veig «dabuten»! «Hello», «Senya»
Lola.

LOLA.- ¿Me coneix?

CARLES.- (Algo sorprés.) ¿També a vosté se li han fos els «relés»?...

GASPAR.- (Somrient-li.) Perdona, Carles. Tinc un gran concepte de la teua intel·ligència i sé que no vas a necessitar de majors explicacions. Tal volta conegueres a una Na Lola semblant a la que tens davant, pero puc assegurar-te que res té que vore en ésta. (Ufà.) Carles, te presente a la senyoreta Lola, una encantadora dama que acabe de conèixer en este mateix parc.

(CARLES, en expressió un tant confosa, pensant i passant de l'un a l'atra, accepta la mà que li estén
LOLA, al temps que expon les seues deduccions.)

CARLES.- Un parc ¿sí?

LOLA.- Exactament.

CARLES.- (A GASPAR.) I la dama és nou model ¿val?

GASPAR.- Val.

CARLES.- (Fent-li memòria.) Es a dir: «rebrot».

GASPAR.- Digam-ho així.

CARLES.- (Sincera alegria.) ¡«Guai», tio!... ¡Eres un geni! Sabía que estaries al «loro» i que no me defraudaries, «colegui». ¡Eres el «number one» de la ruta intel·ligent! (L'abraça.) ¡Ben fet, fenomen!... (Amolla al somrient GASPAR i es dirigix a LOLA.) I ara sens argots, per a que m'entenga: Si és de veres de la bona que s'ha fixat be en el meu amic Gaspar; si és cert que ha conegut i reconegut tots els racons del cor i ànima d'este gran home, la felicite i els done als dos la més sincera enhorabona, ya que hauran conseguit arribar al lloc que escasses parelles d'estos temps serien capaços de trobar.

(Mentriamentres LOLA i GASPAR s'assenten en dos de les cadires i es prenen per les mans sense deixar de mirar-se amorosament, CARLES seguix monologant, pero directament al públic.)

En la vida, entre mossos dessaborits i glops de tota índole, si confiem i posem tota la bona voluntat de la que som

capaços i que sempre és aquella que desigem, trobarem remelsos de pau i tàlems de felicitat. **(Senyalant-los sense mirar-los.)** Ells dos, en el moment més àlgit del seu errat camí, per amor han sabut eixir d'ell per a buscar el que els conduïxca fins al destí més anhelat, per mig d'una sàbia i intel·ligent regressió. Ixcà aprofite açò per a allumenar als que s'adinsen per sendes borrascoses i enterbolides, inclús privant-los, en molts dels casos, de vore els passos curts i menuts que arrosseguen darrere de d'ells; llavor i fruit de quan els abundava el cego amor... i quins precisen entregar-lo i rebre'l sense cap classe de condicions. **(Tornant a ser el CARLES de sempre.)** ¡I ya és prou! Descarreguem la serietat en el maletè de l'oblit. ¡S'acabaren les desgarrifades i punchades inoportunes! ¡Adeu a l'estrés... i benvingut l'assossec de la regressió! **(A la parella i marcant el mutis.)** ¡«Ciao», bona gent! ¡Fins sempre!...

(Just en eixe moment sona el telèfon, el túbme de la porta del carrer i s'escolta el plor del bebé. LOLA i GASPAR, en peu, es queden abraçats i fosos en un bes. CARLES els dirigix la seua penúltima frase.)

No chafeu el fre, família, ya prenc yo el volant.

(Figura arrancar el cable del telèfon i es coloca l'aparat baix del braç. Mutis del sò del telèfon. CARLES alça el seu cap per a cridar.)

¡¡Veïnaaaaaa, que el chiquet te fam!!...

(Mutis del plor del bebé. Pel corredor, CARLES fa mutis i al fòrum. Tot seguit, s'ou de nou la veu en off de CARLES, grabada.)

Esfumant-se, «titis»... porque, des de hui, este parc adquirix el ple dret de privat, i la seua porta, ¡de vado permanent! ¡¡Auixa, bruixes!!...

(En LOLA i GASPAR en la mateixa posició s'escolten els crits de SALUT i de RITA, sona una forta portada i, com per efecte de la mateixa, es produïx un súbit fosc i tanca el...)

Teló.

FI